

Роботодавець буде сплачувати відрахування за одним платіжним дорученням, надавати один звіт і мати одного контролера, а не чотирьох.

Отже, з прийняттям Закону «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» змінилася методика підрахунку нарахувань та утримань із заробітної плати. Звітність, що подається у фонди соціального страхування. Зараз триває процес вивчення та адаптації до нового законодавства та форм звітності.

Запровадження ЄСВ стало позитивним кроком у реформуванні системи загальнообов'язкового державного соціального страхування, але необхідно в подальшому коректувати неточності в існуючому законодавстві та намагатися здійснити більш масштабні та раціональні зміни в законодавстві.

Список використаної літератури:

1. Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 08 липня 2010 року № 2464-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011, N 2-3, ст.11.
2. Вісник Пенсійного фонду України, загальнодержавне інформаційно-аналітичне видання: зволікати з пенсійною реформою не можна / Н. Андрусенко / № 24, 2011. – С.2.
3. Вісник Пенсійного фонду України, загальнодержавне інформаційно-аналітичне видання: Бюджет Фонду стабільно наповнюється /Л. Морозова / № 44, 2011. – С. 3.
4. Вестник Пенсионного фонда: Первые результаты. – № 7, 2011.-С.14-15.
5. Ніконець О.М., Кравчук В.С. Окремі аспекти впровадження нового процесу обліку єдиного соціального внеску. К.,-2012.
6. Руденко В.В., Царок В.Ю., Цюгла О.О., Хом'як Р. Л. Переваги та недоліки впровадження єдиного соціального внеску в Україні. – Л. 2012.

Краснов Єгор Володимирович,

кандидат юридичних наук,

*доцент кафедри трудового права та права соціального забезпечення
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОСНОВНІ ПРАВА ЛЮДИНИ

Проблемам забезпечення прав людини присвячено багато праць як зарубіжних так і вітчизняних вчених, особливу увагу приділено дослідженню соціальних та трудових прав, в тому числі в порівняльному аспекті із міжнародними стандартами.

В теорії прав людини основні права індивіда трактуються як його конституційні права, які мають особливі властивості – невідчужуваність та природний характер (належність кожному від народження).

Розуміння під «основними» фундаментальними правами конституційних прав досить широко поширилося з середини ХІХ ст. У спеціальній літературі конституційні права стали розглядатися як основні: «Яке б позначення не обиралося. йдеться, по суті, завжди про ті права, які є фундаментальними для забезпечення правового статусу людини і громадянина та які тому отримують гарантії в основних законах держави».

У сучасному світі, коли проблема захисту прав людини вийшла далеко за межі кожної окремої держави, виникла необхідність у створенні універсальних міжнародно-правових стандартів, які також є основними правами людини. Ці основні права відображені у низці найважливіших міжнародно-правових актів, які встановили загальнолюдські стандарти прав та інтересів особистості, визначили той рівень, нижче якого держава не може опускатися. Це означає, що права і свободи людини перестали бути об'єктом тільки внутрішньої компетенції держави, а стали справою всього міжнародного співтовариства. У цей час обсяг прав і свобод особистості визначається не тільки конкретними особливостями того чи іншого суспільства, а й розвитком загальнолюдських цінностей і культури, рівнем і ступенем інтегрування міжнародного співтовариства.

Прийняття Білля про права людини, що включає Загальну декларацію прав людини 1948 р., Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1976 р., Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права 1976 р., Факультативний протокол №1 і Факультативний протокол №2 до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, внесло корінні зміни до правосуб'єктності людини, який стає вже суб'єктом не тільки внутрішньодержавного, а й міжнародного права. Згідно з міжнародним законодавством усі особи, які мешкають у державі – учасники пактів або на яких поширюється юрисдикція цієї держави, отримують можливість користуватися правами, передбаченими пактами, без розрізнення за ознакою раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного або соціального походження, майнового, станового або іншого становища. Це зобов'язує усі держави, що приєдналися, привести своє національне законодавство у відповідність з вимогами пактів. Після приєднання створюється правова ситуація, за якої міжнародно-правові акти отримують пріоритет над внутрішнім законодавством. Тому громадянин, політичні та громадянські права якого порушено, може звернутися безпосередньо до Комітету з прав людини при ООН, якщо вичерпано усі внутрішні

засоби правового захисту (ст.2 Факультативного протоколу №1 до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права). Приєднання України до зазначеного Протоколу надає громадянам України право звертатися до міжнародних державних органів із захисту прав і свобод.

Європейська конвенція про захист прав людини і основних свобод від 4 листопада 1950 р. передбачає можливість людини звернутися до Європейського суду з прав людини, коли вичерпано усі внутрішньо державні засоби захисту прав, передбачених національним законодавством. За ратифікації Конвенції у Законі №475 /97-ВР від 17 липня 1997 р. було зазначено, що Україна повністю визнає на своїй території дію ст.25 Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 р. щодо визнання компетенції Європейської комісії з прав людини приймати від будь-якої особи, неурядової організації або групи осіб заяви на ім'я Генерального секретаря Ради Європи про порушення Україною прав, викладених у Конвенції, та ст.46 Конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 р. щодо визнання обов'язковою і без укладення спеціальної юрисдикцію Європейського суду з прав людини в усіх питаннях, що стосуються тлумачення і застосування Конвенції.

Таким чином, у теорії прав людини у сучасних умовах під основними правами людини розуміються права, які містяться в конституції держави та міжнародно-правових документах про права людини, зокрема в Міжнародному Біллі про права людини, а також в Європейській конвенції про захист прав людини і основних свобод 1950 р., Європейській соціальній хартії 1961 р.

Кріль Марія Миколаївна,

*студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

Науковий керівник: Харитонова Людмила Іванівна,

*старший викладач кафедри трудового права та права соціального
забезпечення Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОСОБЛИВОСТІ ПЕНСІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Розвиток України як правової держави із соціально-орієнтованою ринковою економікою, залучення її до європейських і світових інтеграційних процесів нерозривно пов'язані з реформуванням системи пенсійного забезпечення в Україні.